

hanem azért is, mert személyes hivatásának a magyar színvonalú kultúra szolgálatát tekintette.

Emigrációra azért szánta rá magát, mert úgy érezte, hogy Magyarországon többé nem lehet szabadon szolgálni magyar művészetet. Neki nem a közvetlen megaláztatástól való menekvés adta kezébe a vándorbotot. Emigrált, mikor Magyarországon láncokat kezdtek verni a szabadságra, mert szabadság nélkül nem tudott élni. Ha hajlandó lett volna a magyar színjátszás bolsevizálásának szolgálatába lépni és a művészetet a zsarnokság propagandaeszközévé alacsonyítani, — ha hajlandó lett volna részességet vállalni a bűnben, mely a magyar nyelvet is egy idegen szellemi rontás eszközévé teszi — megnyílt volna előtte a tényleges karrierje útját babérral szórta volna be a hatalom, mely jól tartja a kibérelt tehetségeket. Ezt a lehetőséget becsületességgel és hű magyarsággal utasított

ta el. De nem tudta elszánni magát arra a lelki örlődésre és néma kínlásra sem, mellyel a tisztesség megőrzésére törekvő pályatársainak a kenyeret kell megfizetniök, elviselve olykor még a zsarnok kitüntetéseinek megalázását is. Inkább emondott az életet jelentő leszkákról, külföldre jött, noha tudta, hogy színészi képességei a magyar nyelv aranypalitkájából kitörni nem tudnak. Fejfájára oda lehetne írni: Meghalt idegen földön, mert szerette a szabadságát...

Jó embert, hű magyart, vérbeli művészt és arany-derűjű barátot temetünk, aki a jó polgár erényeinek egyszerű tisztességét választotta és nem tudott cinkos lenni a kornak csábító jövedelmező vétkeiben. Megérdemli a jó polgárnak kitűnő babért és a magyar nemzet kegyeletét, melynek jeléül hoztam el koporsójára a Magyar Nemzeti Bizottmány koszorúját...

